

Arrest

nr. 118 773 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 februari 2012 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Op 24 februari 2012 werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 22 maart 2012 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 28 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 89 853 van 16 oktober 2012 werd het beroep van verzoeker verworpen.

Op 18 september 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 1 oktober 2013 werd het dossier door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 8 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het EVRM. Tevens voert verzoeker aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Vooreerst geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting aangaande de uitdrukkelijke motiveringsplicht en stelt hij zeer algemeen dat de bestreden beslissing op diverse punten niet voldoet aan de formele motiveringsplicht. Tevens stelt hij dat de motivering in strijd is met het EVRM. Vervolgens stelt verzoeker dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en zet hij in één enkele zin uiteen dat de bestreden beslissing deze wetsbepaling schendt. Verzoeker poneert dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en dat hij minstens voldoet aan het bepaalde in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Voorts stelt verzoeker dat in het kader van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet de bevoegdheid beperkt is tot het nagaan of verzoeker nieuwe gegevens aanbrengt dat er voor hem een ernstige aanwijzing bestaat van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Vervolgens legt verzoeker uit wat onder nieuwe gegevens dient te worden verstaan. Verzoeker stelt dat verweerder geen rekening houdt met het nieuw element betreffende de vlucht van zijn echtgenote vanuit Rusland. Zo stelt verzoeker dat zulks aantoonde dat hij nog steeds het onderwerp is van een onderzoek van de autoriteiten van Kadyrov. Verzoeker wijst er op dat zijn echtgenote werd verhoord op 4 november 2013 en hij meent dat hun asielaanvragen samen hadden moeten worden behandeld. Verzoeker meent dat door zulks niet te doen er een gevaar bestaat om een gebrek aan samenhang te hebben in de beslissingen. Verzoeker verwijst naar een rapport van Osar van 12 september 2011 waaruit hij een passage citeert waaruit blijkt dat Tsjetsjenen bij hun terugkeer uit het buitenland vrijwel onmiddellijk worden gearresteerd, ondervraagd en eventueel gefolterd en dat zulks ook geldt voor hun entourage. Verzoeker vervolgt dat zijn nationaliteit, zijn identiteit en zijn origine niet betwist wordt. Hij meent dan ook dat de beslissing minstens op dit vlak dient te motiveren. Verder verwijst hij naar de conclusie van dit verslag en stelt hij dat in tegenstelling tot wat verweerder lijkt voor te houden niet kan worden gesteld dat alles goed gaat in Tsjetsjenië. Aldus is hij van oordeel dat de bestreden beslissing niet goed gemotiveerd is. Verzoeker meent dat indien verweerder van oordeel is dat de asielaanvraag niet gegrond is, hij minstens had moeten motiveren vanuit het oogpunt van de subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst naar zijn eerste asielaanvraag en stipt aan dat hij het risico van zware bedreigingen goed heeft bewezen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een

motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de rechtsgrond aan waarop ze gebaseerd is en de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na overzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden."

Dienaangaande stelt verzoeker dat er geen rekening werd gehouden met de vlucht van zijn echtgenote en met het feit dat Tsjetsjenen die terugkeren uit het buitenland riskeren te worden gearresteerd, ondervraagd en gefolterd.

In casu betwist verzoeker niet dat er sprake is van een tweede asielaanvraag, waardoor artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet bepalend is voor het resultaat van zijn tweede asielaanvraag. Het is van belang na te gaan wat verzoeker precies heeft aangevoerd als zijnde nieuwe elementen ter staving van zijn tweede asielaanvraag.

Uit zijn verklaring blijkt dat hij niet is teruggekeerd en dat de redenen van zijn tweede asielaanvraag nog steeds dezelfde zijn. Zo stelt hij dat hij via zijn vrouw die nu ook naar België is gevlucht, vernam dat er huiszoekingen zijn geweest op zijn adres. De huiszoekingen gebeurden door mensen in burger. Verzoeker vroeg zijn echtgenote of ze een huiszoekingsbevel hadden, maar zij stelde dat ze in paniek was en niet wist wat er gaande was. Verder verklaarde hij dat de Kadyrovtsi u overal kunnen opsporen, zelfs in Europa en dat hij vreest voor zijn leven. Voorts herhaalt hij zijn eerste verklaringen en stelt hij dat ze hem nog steeds niet vergeten zijn en dat hij zelfs in Rusland wordt gezocht. Hij stelt geen documenten te kunnen neerleggen maar stipt aan dat zijn echtgenote zijn verklaringen kan bevestigen. Hij herhaalt dat hij heeft gehoord dat de Tsjetsjenen die in Europa reizen in de gaten worden gehouden door Kadyrovtsi en dat ze opgepakt worden en verdwijnen.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dat verzoeker zijn asielaanvraag steunt op motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. Hij stipt aan dat deze aanvraag werd geweigerd omdat zijn asielrelaas een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid vertoonde en omdat de aangehaalde redenen niet als bewezen werden beschouwd. Hij stipt tevens ook aan dat deze beslissing in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voorts motiveert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt. De commissaris-generaal verwijst naar de verklaringen van verzoeker dat er huiszoekingen plaatsvonden door personen in burger op het adres van zijn echtgenote en dat de Kadyrovtsi nog steeds naar hem op zoek zijn. Hierop stelt de commissaris-generaal dat de bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van de verklaringen waarvan reeds werd gesteld dat ze op geen enkele wijze aangetoond zijn, niet van die aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Voorts verwijst de commissaris-generaal naar de landeninformatie waarvan een kopie in het dossier, en concludeert hij dat ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, die situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Aldus blijkt dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden wel degelijk heeft geantwoord op zijn aangebrachte nieuwe elementen. Ook al verwijst de commissaris-generaal niet expliciet naar het gegeven dat zijn echtgenote gevlucht is, verwijst hij wel naar de informatie die verzoeker van zijn echtgenote heeft vernomen en naar het gegeven dat verzoeker hieruit afleidt dat hij nog steeds gezocht wordt. Verzoeker betwist niet dat de verklaringen van zijn eerste asielrelaas, zoals de commissaris-generaal aangeeft in zijn beslissing, niet als bewezen werden beschouwd en een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid vertoonden, alsook dat zijn beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om vast te stellen dat de aanvullende verklaringen die in het verlengde liggen van het eerste asielrelaas de bestaande ongeloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Verzoeker betwist geenszins dat hij slechts bijkomende verklaringen heeft afgelegd die in het verlengde liggen van zijn eerste asielrelaas en dat hij geen documenten bijbrengt ter staving van zijn verklaringen. Aldus is het ook niet onredelijk van de commissaris-generaal om niet verder in te gaan op verzoekers verklaringen dat hij nog steeds gezocht wordt. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet aannemelijk, noch maakt hij een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aannemelijk.

Waar verzoeker verwijst naar het rapport van Osar kan de Raad enkel vaststellen dat hij dit concreet gegeven niet heeft aangebracht naar aanleiding van zijn tweede asielrelaas. Uit de verklaringen van verzoeker kan niet worden opgemaakt dat alle Tsjetsjenen die terugkeren systematisch worden gearresteerd, ondervraagd en gefolterd. Vermits verzoeker dit niet als nieuw element heeft aangebracht, kan hij nu niet stellen dat de commissaris-generaal hierover had moeten motiveren.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat zijn asielaanvraag samen met die van zijn echtgenote diende te worden behandeld, kan hij niet gevolgd worden. Verzoeker heeft een meervoudige asielaanvraag ingediend, terwijl het voor zijn echtgenote om een eerste asielaanvraag ging. Bijgevolg dienden de twee asielaanvragen onderzocht te worden vanuit een verschillende juridische grondslag, in het kader van verzoeker in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, terwijl dit voor zijn echtgenote in toepassing van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet. Verder blijkt niet dat door zo te handelen een gebrek aan samenhang bestaat tussen de beslissingen. In dit verband kan er op gewezen worden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 november 2013 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde aan de echtgenote van verzoeker.

Waar verzoeker stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of minstens aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en waarbij hij verwijst naar de verklaringen van zijn eerste asielaanvraag die hij voldoende bewezen acht, gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over het feit of verzoeker nieuwe elementen heeft aangebracht in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het komt niet aan de Raad toe om in het kader van dit beroep nogmaals verzoekers verklaringen in het kader van zijn eerste asielaanvraag te gaan beoordelen. Verzoeker heeft zijn beroepsmogelijkheden dienaangaande reeds uitgeput en zoals de commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing heeft de Raad de eerste beslissing van de commissaris-generaal bevestigd.

In zoverre verzoeker verwijst naar het rapport van Osar om aan te tonen dat de situatie in Tsjetsjenië nog niet stabiel is en hij meent dat verweerder in zijn motivering verkeerdelijk stelt dat het goed gaat, kan hij op dit punt evenmin worden gevolgd. Nergens blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat het goed gaat in Tsjetsjenië. Evenwel stelt de commissaris-generaal dat op basis van de informatie waarover hij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, kan worden gesteld *“dat de dreigingen voor de burgerbevolking ten gevolge van de gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen de rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de landeninformatie waarnaar verweerder verwijst, dateert van 24 juni 2013 en aldus recenter is dan de informatie waarnaar verzoeker verwijst.

Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen gemaakt door de commissaris-generaal. Evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij poneert dat er niet werd gemotiveerd aangaande de subsidiaire bescherming. Hierbij dient ook aangestipt te worden dat verzoeker bij zijn verklaringen inzake zijn tweede asielaanvraag voor wat betreft de subsidiaire bescherming geen andere gegevens heeft aangebracht dan deze die hij naar aanleiding van zijn eerste asielrelaas reeds had aangebracht. De motivering in de bestreden beslissing is dan ook een letterlijke herhaling van de motivering van de beslissing inzake de eerste asielaanvraag, waarbij de Raad in beroep reeds heeft geoordeeld dat in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen. Verzoeker kan niet bij wijze van huidig beroep om herbeoordeling van deze gegevens vragen. Zijn beroepsmiddelen zijn dienaangaande reeds uitgeput.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aannemelijk, noch van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). In casu werd door de commissaris-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag reeds onderzocht of er sprake is van een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de beoordeling van de commissaris-generaal werd in beroep bevestigd. Aangezien verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen op dit punt heeft aangebracht, kan hij niet gevolgd worden in zijn stelling waar hij meent dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien wijst de Raad er verder op dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over een meervoudige asielaanvraag.

Wat de aangevoerde machtsoverschrijding betreft, zet verzoeker niet uiteen waaruit deze zou bestaan, minstens valt zijn kritiek samen met zijn hiervoor besproken grieven.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU